

трепва, като пробуден, хваща по-здраво поводите, после придърпва чергата към мене и ме загръща по-добре.

— Хубаво ще ти бъде, Асене!..

Цигарата му светва по-силно. По пътя, вляво, претруполява [в тъмнината волска кола и се загубва назад. Той не отговаря. Не виждам лицето му, но усещам, че разбира, и чака да продължа.

— Защо не се ожениш?..

— Мислиш ли?..

В гласът му вече няма закачка и звучи някак сухо, с затаена горчивина.

— Момичето цяло се топи пред тебе. Мигар не виждаш?

— Знам. Разбрах го отдавна. Само че... само че, видиш ли, моят стомах толкова години вече свикна на префинени, полуразвалени лакомства... Кой знае дали би понесъл здрава, прясна храна... Разбираш ли?.. А хубава е момата! Свежа, непокътната, огън! Забеляза ли, какви трогателни ръце има? Такива ръце не могат да лъжат!..

Сега вече той гоъри.

— Вчера, когато тя дойде при казаня за пръв път, казах си: какво друго ми трябва?.. В дупката замириса, сякаш, на